

Sygn. akt II W 371/16

(...)-601- (...)- (...)-Ou/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Brzesku Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący : SSR Jaromierz Sobusiak

Protokolant: starszy protokolant Maria Nawalaniec

w obecności oskarżyciela nie stawił się, zawiadomiony wokandą

po rozpoznaniu w dniach: 09.05.2016r. , 30.05.2016r., 07.06.2016 r. w B.

sprawy

M. C.

c. S. i W.

ur. (...) w P.

obwinionej o to, że:

1.w B. jako pracodawca prowadząca działalność gospodarczą po nazwą FIRMA HANDLOWO-USŁUGOWA (...), ul.(...), (...)-(...) B., nie wypłaciła wynagrodzeń za pracę należnych za wrzesień 2015 r.:

- w okresie od 11 do 12 października 2015r J. T. w kwocie 980,62 zł netto, P. S. w kwocie 980,62 zł netto i A. T. w kwocie 1286,16 zł netto,

- w okresie od 11 do 13 października 2015 r. M. T. w kwocie 934,62 zł netto i M. P. w kwocie 1239,16 zł netto,

- w okresie od 11 do 18 października 2015r. B. F. w kwocie 1286,16 zł

netto, E. G. w kwocie 1239,16 zł netto i L. K. w kwocie 980,24 zł netto.

Tj. za wykroczenie z art.282 §1 pkt 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. - Kodeks pracy (Dz.U. z 2014r. poz. 1502 ze zmianami oraz z 2015r. Dz.U. poz. 1268) w związku z art. 85 § 2 i art. 94 pkt. 5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. - Kodeks pracy (Dz.U. z 2014r. poz. 1502 ze zmianami oraz z 2015r. Dz.U. poz. 1268),

2.W dniu 7 sierpnia 2015r. w B. jako pracodawca prowadząca działalność gospodarczą po nazwą FIRMA HANDLOWO-USŁUGOWA (...), ul. (...), (...)-(...) B., bezpodstawnie zaniżyła ekwiwalent za 8 dni tj. 64 godziny niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego należnego E. B. o kwotę 104,16 zł brutto.

Tj. za wykroczenie z art.282 §1 pkt 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. - Kodeks pracy (Dz.U. z 2014r. poz. 1502 ze zmianami oraz z 2015r. Dz.U. poz. 1268) w związku z art. 171 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. - Kodeks pracy (Dz.U. z 2014r. poz. 1502 ze zmianami oraz z2015r. Dz.U. poz. 1268),

3. W okresie od 17 listopada 2015r. do 3 grudnia 2015r. w B. jako pracodawca prowadząca działalność gospodarczą po nazwę FIRMA HANDLOWO-USŁUGOWA (...), ul. (...), (...)-(...) B., wbrew obowiązкови nie opłaciła składek na Fundusz Pracy za październik 2015r w kwocie 1244,74 zł.

Tj. za wykroczenie z art.122 ust.1 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. z 2015r. poz. 149 ze zmianami oraz z 2015r. Dz.U. poz. 2199) w związku z art. 32 i art. 47 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. z 2015r. poz. 149 ze zmianami oraz z 2015r. Dz.U. poz. 2199),

orzeka

I. obwinioną M. C. uznaje za winną dokonania zarzucanych jej czynów stanowiących wykroczenia z art.282 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. - Kodeks pracy, z art.122 ust.1 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy ustalając, iż zaniżenie ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy należny E. B. wynosiło kwotę 250,08 zł. i na mocy art. 39 § 1 kw odstępuje od wymierzenia wobec obwinionej kary.

II. na mocy art. 118 § 1 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 130 (sto trzydzieści) złotych.

Sygn. akt II W 371/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 07 czerwca 2016r

w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze

Sąd Rejonowy w Brzesku Wydział II Karny ustalił co następuje:

Obwiniona M. C. ma 42 lata. Jest mężatką, ma jedno dziecko na utrzymaniu. Prowadzi własną działalność gospodarczą w postaci firmy Handlowo – usługowej (...), z której ma chwilę obecną nie osiąga dochodów. Była już karana mandatami karnymi za wykroczenia przeciwko prawom pracownika.

dowody:

- oświadczenie obwinionej k.49
- protokół przesłuchania obwinionej k.3

Wyrokiem w przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy w Brzesku uznał M. C. za winną popełnienia czynów polegających na tym, że:

- w B. jako pracodawca prowadząca działalność gospodarczą po nazwę FIRMA HANDLOWO-USŁUGOWA (...), ul. (...), (...)-(...) B., nie wypłaciła wynagrodzeń za pracę należnych za wrzesień 2015 r.:

- w okresie od 11 do 12 października 2015r J. T. w kwocie 980,62 zł netto, P. S. w kwocie 980,62 zł netto i A. T. w kwocie 1286,16 zł netto,

- w okresie od 11 do 13 października 2015 r. M. T. w kwocie 934,62 zł netto i M. P. w kwocie 1239,16 zł netto,

- w okresie od 11 do 18 października 2015r. B. F. w kwocie 1286,16 zł

netto, E. G. w kwocie 1239,16 zł netto i L. K. w kwocie 980,24 zł netto.

tj. popełnienia wykroczenia z art.282 §1 pkt 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. - Kodeks pracy (Dz.U. z 2014r. poz. 1502 ze zmianami oraz z 2015r. Dz.U. poz. 1268) w związku z art. 85 § 2 i art. 94 pkt. 5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. - Kodeks pracy (Dz.U. z 2014r. poz. 1502 ze zmianami oraz z 2015r. Dz.U. poz. 1268),

- dniu 7 sierpnia 2015r. w B. jako pracodawca prowadząca działalność gospodarczą po nazwę FIRMA HANDLOWO-USŁUGOWA (...), ul. (...), (...)-(...) B., bezpodstawnie zaniżyła ekwiwalent za 8 dni tj. 64 godziny niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego należnego E. B. o kwotę 104,16 zł brutto.

tj. popełnienia wykroczenia z art.282 §1 pkt 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. - Kodeks pracy (Dz.U. z 2014r. poz. 1502 ze zmianami oraz z 2015r. Dz.U. poz. 1268) w związku z art. 171 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. - Kodeks pracy (Dz.U. z 2014r. poz. 1502 ze zmianami oraz z2015r. Dz.U. poz. 1268),

- okresie od 17 listopada 2015r. do 3 grudnia 2015r. w B. jako pracodawca prowadząca działalność gospodarczą po nazwę FIRMA HANDLOWO-USŁUGOWA (...), ul.(...), (...)-(...) B., wbrew obowiązкови nie opłaciła składek na Fundusz Pracy za październik 2015r w kwocie 1244,74 zł.

tj. popełnienia wykroczenia z art.122 ust.1 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. z 2015r. poz. 149 ze zmianami oraz z 2015r. Dz.U. poz. 2199) w związku z art. 32 i art. 47 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. z 2015r. poz. 149 ze zmianami oraz z 2015r. Dz.U. poz. 2199),

dowody:

- wyrok Sądu Rejonowego w Brzesku k. 39

Wydając rozstrzygnięcie w przedmiocie kary orzekanej wobec oskarżonego M. C. Sąd miał na uwadze, że faktem jest, iż zrealizowała ona znamiona 3 wykroczeń, tym niemniej nie można uznać, by stopień społecznej szkodliwości całokształtu zarzuconych jej zachowań był znaczny. Za przyjęciem takiej tezy przemawiają następujące argumenty:

- po pierwsze opóźnienia w wypłacie wynagrodzeń wskazanym w pkt. I pracownikom były niewielkie – sięgały czasokresu od 1 dnia do 7 dni. Oczywiście ideałem byłoby, gdyby w każdym miesiącu i w przypadku każdego pracownika tak obwiniona jak i każdy inny pracodawca dotrzymywał ustawowych terminów do wypłaty należnych pracownikom świadczeń (tutaj wynagrodzenia). Rzeczywistość bywa jednak różna. Nie trzeba nikogo przekonywać, że w szczególności w przypadku małych firm bywają okresy, gdy płynność finansowa bywa zakłócona, gdy pracodawca mimo chęci, nie ma fizycznych możliwości w danym czasie terminowo realizować ciężących na nim zobowiązań. W przedmiotowej sprawie sąd nie dopatrył się w zachowaniu obwinionej celowego działania, na okoliczność tą nie przedstawiono żadnych dowodów. Co więcej z treści wyjaśnień obwinionej, których też nie ma podstaw by kwestionować wynikało, że w każdej takiej sytuacji (opóźnienie w wypłacie wynagrodzenia) starała się ona podchodzić do pracowników w sposób empatyczny – informowała ich o tym fakcie, prosiła o zgodę na wypłatę wynagrodzenia z lekkim opóźnieniem, wybierała tych pracowników, którzy mają inne źródło dochodu, ba jak najmniej odczuli skutki w opóźnieniu wypłaty należnych im pieniędzy.
- także opóźnienie w zapłacie należnych składek na Fundusz Pracy było niewielkie (16 dni). Trudno również w tym zakresie dopatryć się celowego działania ze strony obwinionej. Również w tym przypadku należy ocenić, że powodem wskazanego opóźnienia były bieżące problemy finansowe zaistniałe w firmie obwinionej, nie zaś celowe działanie z jej strony
- w przypadku zaniżenia ekwiwalentu za niewykorzystany urlop pracownicy E. B. także brak podstaw do przyjęcia, że działanie obwinionej miało charakter zamierzony, nakierowany na celowe pomniejszenie należnego świadczenia. Zważyć należy, że z prawidłowym obliczeniem tegoż ekwiwalentu nie poradził sobie ani inspektor dokonujący kontroli w firmie obwinionej ani jej księgową. Każde z nich przedstawiało inną kwotę, jaka według ich wyliczeń powinna należeć się tejże pracownicy, inne (trzecie) wyliczenie kwoty należnej E. B., oskarżyciel

przedstawił w toku przewodu sądowego. Problemy z prawidłowością naliczenia tegoż ekwiwalentu wynikały głównie z faktu zatrudnienia E. B. na niepełny etat w powiązaniu z koniecznością dokonywania zaokrągleń przy obliczaniu wymiaru należnego jej urlopu. Na marginesie należy jedynie zaznaczyć, że po ogłoszeniu wyroku w przedmiotowej sprawie i przedstawieniu ustnego uzasadnienia przez Sąd motywów i powodów dokonania takich a nie innych ustaleń faktycznych, obwiniona ze zrozumieniem i akceptacją przyjęła ocenę dokonaną przez sąd, deklarując dokonanie stosownej dopłaty na rzecz E. B. z tytułu należnego jej ekwiwalentu.

Dokonując powyższych ustaleń Sąd uznał, że brak jest przesłanek do karania obwinionej za popełnione wykroczenia. Jej zachowaniom nie towarzyszyła premedytacja czy zła wola, nie miały one charakteru zamierzonego łamania praw pracowniczych. Uprzednia karalność obwinionej w postępowaniu mandatowym nie może prowadzić do odmiennej oceny i dokonania stwierdzenia, że tylko wymierzenie obwinionej odpowiedniej kary spełni cele tak w zakresie prewencji ogólnej jak i indywidualnej. Po pierwsze należy zauważyć, że informacja z treści wniosku o ukaranie o nakładaniu na obwinioną w przeszłości mandatów karnych ma charakter lakoniczny, nie wynika z niej czy zachowania, jakich miała się dopuszczać uprzednio, miały charakter podobny do tych, które zarzuca się jej obecnie. Po drugie zaś, nawet gdyby w jakimś zakresie tak było (podobieństwo do uprzednich zachowań) to i tak ocena społecznej szkodliwości całokształtu obecnie przypisanych jej czynów (dokonana przez sąd) nie stałaby na przeszkodzie do wydania takiego orzeczenia, jak to uczynił sąd w przedmiotowej sprawie, czyli odstąpienia od wymierzenia obwinionej kary.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

Z: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć oskarżycielowi